

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπὸν συνῆλθε ἡ Βουλὴ ὅσας δηόμισυ καὶ κᾶτι,
κι' ἐγὼ ποῦ λές ἔαπλώθηκα ὅτ' ἄλλο μὲ ραχάτι
κι' ἐκύτταζα μὲ προσοχὴν ποιοὶ μπαίνου καὶ ποιοὶ
[βγαίνουν,
καὶ ποῦ ἐκείνοι προσκολλοῦν, καὶ ποῦ αὐτοὶ πηγαίνουν.
Ἐντεῦθεν ὁ Χαρίλαος μὲ μειδιῶντα χεῖλη,
ἐκείθεν ὁ Λομπάρδος του καὶ οἱ λοιποὶ του φίλοι.
ὁ Θεοτόκης δηλαδή, Δραγούμης καὶ Βουλπιώτης,
καὶ κάθε ἄλλη, Περικλῆ, σπουδαία ἐξοχότης.
Κι' ἐκύτταζες ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
μὲ ρεμβασμούς, μὲ ὄνειρα κι' ἐλπίδας γλυκυτέρας
τὸν ἐν Χριστῷ ἀντασπασμὸν νὰ διδοῦν μεταξύ των
μετὰ πολλῆς θερμότητος καὶ θωπειῶν ἀρρήτων.
Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ πάλκο μου μὲ διαφόρους τρόπους
ἀπέστειλα φιλήματα πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους,
ἰδίᾳ δὲ ὅτ' ὁ Θεοδωρῆν, τὸν πρῶτον Μακεδόνα,
οὐπερ τὸ κλέος ἀφθιτον ὅτ' ἄπαντα αἰῶνα.
Ἐκεῖνος δὲ καθήμενος εἰς δάφνας μεγαλείου
καὶ νίαν βουλευόμενος ἐβδόμην Ἀπριλίου,
κατεχειρέτα ταπεινῶς μὲ σχήματα μυρία
καὶ τὰ γεμάτα, Περικλῆ, καὶ τὰ δειὰ θεωρεῖα.
Ἐν τούτοις ἐτριγύριζαν ἐντὸς τοῦ περιβολοῦ
ὀλίγοι φιλοπάτριδες καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
ποῦ πρῶτοι διδοῦν τὸ παρὼν εἰς ὅ, τι καὶ ἂν γίνῃ,
καὶ εἴτε εἶναι πόλεμος ἢ διαρκῆς εἰρήνη,
ἢ ἀπ' τῆς ζήτησιν τὴν πολλὴν καὶ τὸ τζιτζικὶ σκάζει,
ἢ παγιρότατος βορείας μουγκρίζει καὶ φρενάζει,
ἐκείνοι ἀψηφοῦν τὸ πᾶν, τὸ καῦμα καὶ τὸ ψῦχος,
κι' ἀφιερώνουν ἑαυτοὺς ὅτ' ἔθνος δλοψύχως,
καὶ ὅπου λόγος γίνεται πολὺς περὶ πατρίδος,
ἢ ζέφυρος λεπτὸς φυσᾷ ἢ πνεῦμα καταιγίδος,
ἐκεῖ μαζεύονται κι' αὐτοὶ μὲ πατριώτου ζῆλον,
μετὰ ροπέλων φονικῶν καὶ μαχαιρῶν καὶ ξύλων,
περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὰς τῶν προγόνων θήκας
καὶ ὀρέποντες περιφανεῖς κατ' ἀντιπάλων νίκας.
Ὅποταν δὲ διορισθῆ κανένας ἀπὸ τούτους
τοὺς φλογεροὺς Κικέρωνας, τοὺς Καίσαρας καὶ Βρούτους,
ἀφίνει τότε πρὸς καιρὸν τὴν δυστυχῆ πατρίδα
καὶ κάνει γιὰ ψωμότυρο τὸ μάτι του γαρίδα.
Ὅταν δὲ πάλιν, Περικλῆ, Κυβέρνησις ἀλλάξῃ
καὶ νηστικὸν καὶ ἀστεγον ὅσους δρόμους τὸν πετάξῃ,
ἐκεῖνος ἐπανέρχεται μὲ μιὰ παλῶ καπότα,
καὶ πατριωτικώτερος παρ' ὅσον ἦτο πρῶτα
ὑπὲρ πατρίδος μάχεται, τὰ πάντα ὑποφέρων,
καὶ ξυλοφορτονόμενος πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.
Π. — Ἐξακολουθεῖ, μασκαρᾷ καὶ λυσσασμένε σκύλε...
Φ. — Μὲ συγχωρεῖς ὅ,τι ἔλ' αὐτά, αἰώνιέ μου φίλε,

κι' ἂν ἔπαθε ἡ γλῶσσα μου ἀπὸ παραλυσίαν,
ἀμέσως τώρα. Περικλῆ, θὰ ἔλθω ὅτ' ἴσως οὐσίαν.
Ὅπως ἐχούσης τῆς Βουλῆς ἀρχίζ' ἡ συνεδρία,
εἰς δὲ τὰ πάλκα οὔτε μιὰ ἐφαίνετο κυρία,
ἀλλ' ὅμως ἀπουσίαζε καὶ ἡ Ροζοῦ ἀκόμα,
κι' ἐγὼ ἐχασμουρεῖόμουνα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
Ἀπελπίσθεις δέ. Περικλῆ, πῶς θὰ ἰδῶ φουστάνι,
ἐκάρφωσα τὰ μᾶτια μου ἐπὶ τοῦ Δεληγιάννη,
ἀλλὰ ἐστράφη πρὸς ἐμὲ κι' αὐτὸς ἰδιαιτέρως
κι' ἀρχίζει κόρτε δυνατὸ καὶ ἰδεώδης ἔρω.
Ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, τρεῖς ἡμισυ καὶ κᾶτι,
καὶ ψῦχος εἰς τὴν αἴθουσαν σπουδαῖον ἐπεκράτει,
καὶ ἤκουες ψιθυρισμούς καὶ σχόλια παντοῖα,
πλὴν δυστυχῶς δι' ὅλους μας δὲν ἦτον ἀπαρτία.
Καὶ τότε πλέον ἡ Βουλὴ ἐν τάξει διελύθη,
καὶ τῶν ἐκτὸς πατριωτῶν τὰ συζητοῦντα πλήθη
πρὸς τὰ Χαυτεῖα ἐφυγαν καὶ πρὸς τοὺς Στύλους πέρα
γιὰ νὰ γυρίσουν ὅτ' ἡ Βουλὴ τὴν προσεχῆ Δευτέραν
Κι' ἐγὼ ρεμβώδης, Περικλῆ, κατῆλθον τὰς βαθμίδας
ἀποκομίζων ἀνθηρὰς περὶ Βουλῆς ἐλπίδας,
ἀναπολῶν τὸ Σύνταγμα, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
καὶ τῆς περιφερείας μου καταμετρῶν τὸ πλάτος.
Καὶ ταῦτα μὲν συνέβησαν, διαλόγου στοκοροσσι,
κι' ὅ τὴν Βουλὴν ἐωρακῶς κάκεινος μαρτυρήσει
πῶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιόν σου εἶπα,
καὶ τώρα εἰς τὴν ράχη μου ὅσο κι' ἂν θελῆς κούπα.
Ἄν ὅμως καὶ νεώτερα ἐπιθυμῆς συμβάντα,
ἢ συμπολίτευσις μετρεᾷ ὡς ἑκατὸν τριάντα,
ἢ δὲ ἀντεπολίτευσις ὡς ἑκατὸν ἑννέα...
κι' ἂν θελῆς, φίλε Περικλῆ, νὰ μάθῃς κι' ἄλλα νῆα
σοῦ λέγω πῶς καλλίτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν ξέρω...

Π. — Πολὺ μοῦ μπηκὲς σήμερα καὶ δὲν σὲ ὑποφέρω.
Φ. — Ὅτ' ἂν Ἀρσακείου τὴν γνωστὴν πανήγυριν ἐκείνην
ὁ βασιλεὺς ἐξέλασε τοῦ Θεοδωρῆ τὴν μῆνιν
καὶ τοῦδ' ὅτι τὸ χέρι του μετὰ μειδιαμάτων,
καὶ τοῦτο εἶναι γεγονός ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων.
Κι' ἐγὼ παρὼν ἐκεῖ ἐμπρὸς τὴν χειραψίαν εἶδα
κι' ὀλίγου δεῖν τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ ἑστρίβου ἢ βίδου,
διότι τόσον φανερά ἐπρότεινε τὴν χεῖρα
ὁ κακισμένος βασιλεὺς ὅτ' ἔθνος τὸν σωτήρα.
Μὲ ἄλλους λόγους ὅτ' ἐξῆς θὰ εἶναι μετὰ γάλα,
μὰ δεῖρε με, βρέ Περικλῆ, πρὶν μάθῃς νῆα κι' ἄλλο.
Π. — Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῆς, σκοπεύω νὰ τὸ κάμω,
κι' ἀπ' τὸ πολὺ μπαγλάρωμα θὰ σὲ κυλίσω χάμω.

